

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
SIEGBERT ALBER

fremsat den 11. januar 2001 ¹

1. I den foreliggende traktatsbrudssag gør Kommissionen gældende, at Frankrig ikke har gennemført en beslutning om tilbagesøgning af støtte.

2. Den 4. november 1998 traf Kommissionen en beslutning om Frankrigs støtte til Nouvelle Filature Lainière de Roubaix².

3. Beslutningen indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

2) Tilbagesøgningen sker efter reglerne i den nationale lovgivning. De beløb, der skal tilbagebetales, forrentes fra den dato, hvor de er stillet til rådighed for støttemodtageren, og indtil deres faktiske tilbagebetaling. Renterne beregnes på grundlag af den referencesats, der anvendes ved beregning af subventionsækvivalenten ved støtte med regionalt sigte.

3) Frankrig ophæver omgående den i artikel 3 omhandlede støtte ved herefter at anvende normale markedsvilkår, der mindst skal svare til den referencesats på 8,28%, der var gældende på indskudstidspunktet.

»*Artikel 4*

1) Frankrig træffer enhver nødvendig foranstaltning for at tilbagesøge den i artikel 2 omhandlede allerede ulovligt udbetalte støtte fra støttemodtageren, Nouvelle Filature Lainière de Roubaix.

Artikel 5

Frankrig underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, den har truffet for at efterkomme den.«

¹ Originalsprog: tysk.

² — Meddelt ved skrivelse af 17.11.1998 under nr. K(1998) 3515, EFT 1999 L 145, s. 18.

4. Til prøvelse af denne beslutning anlagde Frankrig derpå den 26. januar 1999 et annullationssøgsmaal³. Med hensyn til sagens øvrige omstændigheder henvises til det i denne sag fremsatte forslag til afgørelse.

beslutning blev erklæret ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, tilbagebetalt af støttemodtageren, »Nouvelle Filature Lainière de Roubaix«.

— Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

5. Den 3. februar 1999 fremsendte Kommissionen til de franske myndigheder en påmindelse om, at de skulle meddele Kommissionen, hvordan de havde gennemført beslutningen, da sagen i modsat fald ville blive indbragt for Domstolen i medfør af EF-traktatens artikel 93, stk. 2 (nu artikel 88, stk. 2, EF). Da Kommissionen ikke modtog et svar på denne skrivelse, anlagde den nærværende sag den 13. juli 1999.

Parternes indlæg

7. Kommissionen anfører, at annullationssøgsmålet ikke har opsættende virkning, og at Den Franske Republik ikke har fremsat begæring om foreløbige forholdsregler i sag C-17/99. Den Franske Republik er derfor forpligtet til at efterkomme beslutningen.

6. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter EF-traktatens artikel 189, stk. 4 (nu artikel 249, stk. 4, EF), og artikel 4 og 5 i Kommissionens beslutning af 4. november 1998, der meddeltes den 17. november 1998, da den ikke inden for den fastsatte frist har truffet de nødvendige foranstaltninger for at få den støtte, der i den omhandlede

8. Ifølge fast retspraksis er det eneste argument, som en medlemsstat efter Kommissionens opfattelse kan fremføre for ikke at overholde en forpligtelse til at tilbage-søge en støtte, argumentet om, at tilbage-søgningen er absolut umulig. I den foreliggende sag er der imidlertid intet holdepunkt for at antage, at dette er tilfældet.

9. Efter Kommissionens opfattelse har den franske regering desuden tilsidesat sin forpligtelse til loyalt samarbejde med Kommissionen, da de franske myndigheder

³ — Sag C-17/99, Frankrig mod Kommissionen, jf. forslag til afgørelse af 11.1.2001 (dom af 22.3.2001, Sml. I, s. 2481, på s. 2484).

hverken havde besvaret Kommissionens påmindelse eller på anden vis havde gjort opmærksom på eventuelle problemer i forbindelse med tilbagesøgningen af støtten eller foreslået alternative foranstaltninger til gennemførelse af beslutningen. Det fremgik heller ikke, at den franske regering i det hele taget havde udfoldet bestræbelser for at tilbagesøge støtten.

10. Den franske regering anfører, at den vedkender sig sin forpligtelse til at tilbagesøge støtten, men at den ikke hidtil har været i stand til at overholde denne forpligtelse.

11. Den franske regering gør gældende, at den i samarbejde med den berørte virksomhed har bestræbt sig på at finde en måde at gennemføre tilbagesøgningen på. Selv om en øjeblikkelig tilbagesøgning af det fulde beløb ville indebære, at virksomheden ville gå konkurs — et forhold, som ifølge regeringens kendskab til Domstolens retspraksis ikke begrundes, at der gives afkald på tilbagesøgningen — har den franske regering ikke påberåbt sig dette over for Kommissionen.

12. Den Franske Republik anfører, at den har indgivet det omhandlede annullations-

søgsmål, men har med kendskab til Domstolens faste praksis ikke fremsat begæring om foreløbige forholdsregler.

13. Under den mundtlige forhandling i sag C-17/99 den 23. november 2000 meddelte den franske regerings repræsentant, at Nouvelle Filature Lainière de Roubaix i mellemtiden var gået konkurs og var blevet opløst ifølge en retsafgørelse.

Vurdering

14. Det er ganske vist ikke særligt tilfredsstillende, at det i den foreliggende sag skal afgøres, om Den Franske Republik har handlet i strid med traktaten, når det — i det mindste foreløbig — giver afkald på at tilbagesøge støtten, mens der på samme tid verserer endnu et søgsmål til prøvelse af beslutningen om støtte⁴. Som den franske regering imidlertid også erkender, er retspraksis dog entydig på dette punkt.

⁴ — Jf. forslag til afgørelse fra generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomer af 28.10.1999 i sag C-404/97, Kommissionen mod Portugal, dom af 27.6.2000, Sml. I, s. 4897, på s. 4901, punkt 30 ff.

15. Domstolen har for nylig fastslået⁵: af 27.10.1992 i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 11).

»34 Det bemærkes indledningsvis, at i henhold til de i traktaten indeholdte søgsmålsregler sondres der mellem søgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 169 og 170 (nu artikel 226 EF og 227 EF), der har til formål at få fastslået, at en medlemsstat har tilsidesat sine forpligtelser, og søgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) og EF-traktatens artikel 175 (nu artikel 232 EF), der har til formål at kontrollere lovligheden af fællesskabsinstitutionernes handlinger eller undladelser. Disse retsmidler forfølger forskellige mål og er undergivet forskellige betingelser. En medlemsstat kan således ikke — medmindre traktaten udtrykkeligt giver hjemmel her til — under en traktatbrudssag, der er anlagt på grund af manglende gennemførelse af en beslutning, som er rettet til staten, gøre gældende, at beslutningen er ulovlig (dom af 30.6.1988, sag 226/87, Kommissionen mod Grækenland, Sml. s. 3611, præmis 14, og af 27.10.1992, sag C-74/91, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 5437, præmis 10).

35 Situationen kan kun være en anden, hvis den anfægtede retsakt er behæftet med så grove og åbenbare mangler, at den må betragtes som ikke-eksisterende (dom af 30.6.1988 i sagen Kommissionen mod Grækenland, præmis 16, og

36 Det anførte gælder tillige for en traktatbrudssag, som er anlagt i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, andet afsnit.«

16. I den foreliggende sag er der intet holdepunkt for, at Kommissionens beslutning kan betragtes som en nullitet. Af forslaget til afgørelse i sag C-17/99 af 11. januar 2001 fremgår det derimod, at den kan betragtes som lovlige.

17. Domstolen fastslog endvidere i den omhandlede dom i sag C-404/97⁶:

»38 Endvidere bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at tilbagesøgningen af en ulovlig støtte er den logiske følge af, at støtten er fundet ulovlig, hvorved det ikke er afgørende, hvilken form støtten

5 — Jf. dommen i sagen Kommissionen mod Portugal, nævnt i fodnote 4, præmis 34 ff.

6 — Jf. ovenfor i fodnote 4, præmis 38 ff.

har antaget (jf. bl.a. dom af 10.6.1993, sag C-183/91, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 3131, præmis 16).

efter EF-traktatens artikel 185 (nu artikel 242 EF)⁹.

- 39 Domstolen har tillige fastslået, at den eneste indsigelse, som kan gøres gældende over for en af Kommissionen i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, nedlagt traktatbrudspåstand, er indsigelsen om, at det er absolut umuligt at gennemføre beslutningen korrekt (dom af 4.4.1995, sag C-348/93, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 673, præmis 16).«

18. Endelig har Domstolen fastslået i den omhandlede dom, at »der er en formodning for, at [...] beslutning er lovlig, og beslutningen er fortsat bindende i alle enkeltheder [...], selv om der er indgivet annullationssøgsmål«⁷. Dette er ligeledes fastsat i artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93⁸. Det fremgår udtrykkeligt af denne bestemmelse, at forpligtelsen til at tilbagesøge støtte kan udsættes, hvis der er indgivet annullationssøgsmål

19. Den Franske Republik har ikke anmodet om udsættelse af forpligtelsen til at tilbagesøge støtten. Den franske regering anfører ganske vist, at en sådan anmodning ifølge Domstolens retspraksis ikke ville have nogen mulighed for at blive imødekommet, men denne opfattelse er imidlertid uden betydning i den foreliggende sag. Uden en udsættelse består forpligtelsen til at tilbagesøge støtten uden tvivl. Eventuelle indsigelser fra Den Franske Republiks side over for Domstolens retspraksis i dette spørgsmål ville alene kunne tages i betragtning i forbindelse med en afgørelse vedrørende udsættelsen af en kommissionsbeslutning.

20. Heller ikke det forhold, at støttemodtageren i mellemtiden er gået konkurs og er blevet opløst, kan ændre noget ved resultatet af denne sag. På den ene side er de franske myndigheder også under konkursbehandlingen fortsat forpligtet til at kræve støtten tilbagebetalt. På den anden side var de i henhold til artikel 5 i Kommissionens beslutning i det mindste forpligtet til senest to måneder efter meddelelsen af beslutningen at træffe foranstaltninger for at tilbagesøge støtten og underrette Kommissionen herom¹⁰. Den Franske Republik har ikke overholdt denne forpligtelse.

7 — Dom i sag C-404/97 (jf. ovenfor i fodnote 5, præmis 57).

8 — EFT L 83, s. 1.

9 — Jf. endvidere forslag til afgørelse fra generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomer i sag C-404/97 (jf. ovenfor i fodnote 4, punkt 37).

10 — Jf. dom af 15.1.1986, sag 52/84, Kommissionen mod Belgien, Sml. s. 89, præmis 15.

Forslag til afgørelse

21. På baggrund af ovenstående foreslår jeg, at der træffes følgende afgørelse:

- 1) Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter EF-traktatens artikel 189, stk. 4 (nu artikel 249, stk. 4, EF), og artikel 4 og 5 i Kommissionens beslutning af 4. november 1998, der meddeltes den 17. november 1998, da den ikke inden for den fastsatte frist har truffet de nødvendige foranstaltninger for at få den støtte, der i den omhandlede beslutning blev erklæret ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, tilbagebetalt af støttemodtageren, »Nouvelle Filature Lainière de Roubaix«.

- 2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.